

Sojka - spolek mladých

Zobák dokořán

Jarní vydání

ročník 6
číslo 15

Jaké byly letošní Velikonoce se Sojkou?

7. Sojkaples

Plasy 2003!

注意 Víte, co je toto za symbol?
Pojeďte v létě na první etapu Gaisthalu a dozvíte se to.

15

www.sojka.cz sojka@sojka.cz

Obsah Madlesčín úvodníček	3
Co je neaktuálnějšího, aneb Sojka ještě za tepla	4
Sojčí delikatesky	5
Drby, srandičky aneb Sojčí Bulvárek	6
Koutek kutila Špigih	7
Gulášek bez knedlíka, zato s předsedou!	9
Humor přímo od Sojky	10
Sojčí MOuDROSTI	11
P.S. – Pájovy poStřehy	12
Co se snědlo a vypilo?	14

Redakce

Redaktoři: Magdaléna Müllerová ,Lukáš Kadleček, Michal Janoš, Petr Špičan Stálí
spolupracovníci: Leo Černý, Pavel Bobek, Zuzana Koslerová Loga rubrik:Zorka
Krejčí Design: Michal Janoš Fotograf: Michal Janoš Adresa redakce:Sartoriova 26,
Praha 6, 169 00, Telefon: 608/630386, popř. 220512299 Další kontakty:E-mail:
madleska@hotmail.com, sojka@sojka.cz

Madlesčín úvodníček

Tak si to představte! Vypadá to, že mi ten můj úvodníček zůstal i potom, co se Zobák převlékl do nového kabátku! Sice jsem nevěděla, jestli mám psát dál, ale když celá redakční rada prosila – Madlesko piš ten svůj úvodník, to je to nejlepší na celém Zobáku, prosím prosím. Nejhorší byl Špigy, ten dokonce i slzu uronil, když si představil že by má rubrika chyběla – no co byste na to řekli? Musela jsem zůstat. A proto tedy: Miláč kové a Miláčky, líbám vás na vaše čumáčky! Dneska do toho skočíme po hlavě, neboť jak jste si všimli, splnili jsme svůj slib a náš

časopis prodělal pár změn, doufejme že k lepšímu a že to povede ke zvýšení čtenářského zájmu! První změnou je obálka. Do budoucna už se budete setkávat jedině s takovouto pestrou verzí. Celkově jsme se snažili upravit design tak, aby se Zobák stal přehlednějším, čtivějším a poutavějším. Proto se držte záhlaví a zápatí, kde máte vždy uvedeno, v jaké že to rubrice se právě nalézáte a kolikáté číslo Zobáku to čtete! Dvorní grafička Zorka nám namalovala novou sadu obrázků, které nás budou provázet i nadále, nicméně v modernější zmenšené podobě. A konečně se dostáváme k tomu nejdůležitějšímu – tedy k rubrikám! Určitě nebude na škodu, když si trochu promrskáme, co je jejich náplní! Tak tedy pojďme na to: „Sojka za tepla“ vás má zpravit o tom nejnovějším, nejčerstvějším, nejžhavějším, co se od vydání minulého čísla až doposavad událo. „Sojčí delikatesy“ lákají na akce, které se chystají, a to nejen na akce Sojčí, ale když je nabídka i odjinud, zpravíme vás o tom a to pokud možno včas :-))!!! „Humor a la Sojka“ je rubrikou pro vás, je to prostor pro vaše příspěvky, postřehy a jak uvidíte v tomto čísle, nemusí se jednat jen o humorné story, ba naopak. „Sojčí bulvár“ je Lukyho rubrika, jsou to drby a klípky o nás všech ze Sojky, ano nemýlíte se, původně se tato rubrika jmenovala „Sojka na divoko“, to už ale neplatí, neb jsme jí přejmenovali! To jsme kulišáci, co? Pokračujeme dále s novinkami jako „Sojčí MOuDROSTI“, které pro vás bude připravovat naše sluníčko Zuzanka. Vždy vám krátce přiblíží nějaký příběh ze života, z něhož vyvodí patřičný závěr! Další novinkou, neméně atraktivní je nová rubrika „P.S. – Pájovy poSTŘEHY“, kde se dočtete pokaždé něco jiného, zkrátka aktuální témata, skvělý spisovatel! Ale no tak, nebojte, nepřišli jsme ani o vtipného Špigihoho, jen si sám svou rubriku trochu poupravil a budeme se s ním setkávat u kutilské ho stolu, u ponku, se šroubovákem, kleštěmi, kladivem či jen obyčejným lepidlem, špejlemi a nůžkami na papír! Jeho rubrika se totiž zove „Špigihoho kutilský koutek“!!! Heslo této rubriky zní, udělej si sám!

Nepřišli jsme ani o pamflety našeho předsedy, nicméně ho inovace také neminula a proto jsme mu rovněž změnili název na civilnější „Předsedův sloupek“. Flexibilní bude rubrika „Rozhovor“, který z technických důvodů v tomto díle nenajdete a jistě bude ná sledovat dalších pár novinek a inovací. Podle toho, jaké spolupracovníky se nám podaří sehnat! Tradiční rubrika, která se nemění ani nepředělává je „Všechno se snědlo, ale co z toho se strávilo?“, zde najdete hodnocení všech proběhnuvších akcí Sojky, či akcí, na nichž se někdo ze Sojky účastnil. No, ale máme tu také jeden skon a sice skon rubriky „ Sojtěž“. Tak dlouho Dava čekal, že se zaktivizujete a začnete sojtěžít, až pohár trpělivosti přetekl a tato rubrika až do odvolání neexistuje a Sojka ze sojtěže se pěkně urazila :-). Vý herce poslední Soutěže je Davča Šimek a hádejte proč zrovna on? Inu protože jako jediný odpov ěděl. Davčo, máš možnost vymyslet si, co bys tak chtěl a ozvat se Davovi. To by bylo asi tak vše, co vás čeká a nemine! Doufáme, že se vám tato nová úprava bude líbit, byli bychom moc moc rádi, kdybyste nám nějak dali vědět, co si o tom novém kabátku myslíte. A protože už je toho dnes ode mně dost a dost, rozloučím se s vámi... Zachovejte nám věrnost i nadále, budu se těšit na shledanou vaše

Sojka ještě za tepla

Hned na počátku připomínám všem, kdo se ještě nepřihlásili do Sojky, ale hodlají tak učinit, rovněž jako těm, kdo doteď nezaplatili členské příspěvky na rok 2003 – zaplaťte 100,- Kč bankovním převodem na účet Sojky – eBanka 287658001/2400, podepište se pod to a pak už jen čerpejte výhod. Teď posíláme tento časopis i vám všem, kdož jste byli v Plasech na velikonočním táboře, i vám, loňským gaisthalanům, ale to je výjimka, protože jinak tento plátek chodí pouze členům. Pokud chcete tyto informace dostávat nadále, musíte zaplatit symbolickou stokorunu. Připomínám těm, kdo chtějí v létě na tábor, že se jim ta stokoruna hned vrátí, neb členové Sojky mají slevu na autobus, který sváží vás všechny do Německa na tábor.

Další zpráva pro vás, členové milí a drazí, poctivě zaplativš í. Ve chvíli, kdy čtete tyto řádky, funguje již adresa clenove@sojka.cz! Tato adresa vám umožní komunikovat se všemi Sojkami najednou. Tedy je to něco jako konference pandora, kterou se nám do této chvíle nepodařilo zprovoznit, tato cesta bude zdá se efektivnější. Nicméně k oboustranné úspěšné komunikaci potřebujeme znát vaše emailové adresy, proto vás vyzývám, kdo máte funkční email, nahlašte svou aktuální adresu, kterou používáte, našemu Davovi pro změnu na jeho adresu – davidan@centrum.cz, popř. mu ji pošlete smskou na 603840912. Poté budete zaregistrováni a bude vám nejen chodit sojčí hromadná pošta, ale i budete moci ostatním členům poslat své pozdravy atp., atd. Připomínám, že je dobré uvádět email i na přihlášky a jiné dokumenty, zkrátka je to už dnes nutnost.

Co bych vám tak ještě dalšího zatepla vysojčila (rozuměj vyslepičila)? Třeba to, že jsme opět úspěšně obdrželi podporu jak od MŠMT, tak od MZV a i od magistrátu města Brna. Není to sice tak, že by si Sojka mohla koupit letenku první třídy na Bahamy, spíš tak lístek na autobus do Mníšku pod Brdy, ale nicméně to značí přízeň státních institucí a záruku, že nezhyne na oubytě J.

Kromě dalšího proběhl další ročník plesu, několik rad a velikonoční tábor, o tom ale už více v rubrice tradiční – „Všechno se snědlo...“.

Opět se nám rozrostly ně které klany o potomstvo, tentokrát náš Vítek a jeho choť Monika, zvaní Blackfoxovi, mají kluka jak buka a říkají mu Samuel...a je to celej tátaJ

Úplně nejnovější zážitek mám já a Poldík, tento víkend jsme byli v našem milovaném Gaisthalu a hádejte co jsme tam dě lali? Makali jako barevní, aneb Poldík dřel jako černej a já mu úspěšně sekundovala. Odzimovávali jsme náš „lagerplatz“, sundávali okenice, myli záchody a umývárky, dezinfikovali, kosili, sekali a řezali a hrabali a nosili...Zkrátka ještě teď mě bolí každý sval v těle...Byli jsme tam za nás za Čechy jen dva, jelikož ostatní neměli čas či se jim zkr átka nechtělo L Nicméně abych vás navnadila na Gaisthal, přidávám následující foto, bylo tam zase nádherně, sama jsem jeden večer seděla u ohýnku, kolem šumící lesy, pode mnou svítla „gaisthalská velryba...“ Doufám, že alespoň pořádně závidíte!

Sojčí Delikatesy

To se nám udělalo zase krásně, vidíte! A co to pro nás všechny znamená?!!!!!!Znamená to jediné a sice, že se nám blíží léto a s létem zase náš milovaný tábor v Gaisthalu!!!!!!!!! Haló, vy všechny nové Vlastovky, to platí i pro vás, ač jste třeba nikdy v Gaisthalu nebyly, vězte, že je tam nádherně a program neméně pestrý a bohatý! Pár z vás, co jste byli s námi o Velikonocích v Plasech, se už přihlásilo, k tomu i spousta úplně nových zvenku a proto apeluji na každého z vás,

kdo by chtěl jet, ať se přihlásí co nejdříve! Buď pomocí internetové interaktivní přihlášky, která je umístěna na našich stránkách www.sojka.cz a nebo vyplňte přiloženou přihlášku a pošlete ji nejlépe na mou adresu! Pokud se takto přihlášíte, budu s vámi počítat a na přelomu června a července vám zašlu podrobný informační dopis. Kromě toho, budu ráda, když nám sdělíte i aktuální emailovou adresu, kterou využívá te, kdyby se cokoli dělo! První etapa se koná od 3. – 16. srpna 2003 a je určena dětem od 13 – 16 let. Druhá etapa, pro kterou platí stejná přihlášková pravidla, se koná od 16. – 23. srpna, je to týdenní etapa pro menší děti 9 - ti až 12 – ti leté. Pokud budete posílat přihlášky na druhou etapu poštou, upřednostněte adresu hlavního vedoucího tohoto turnusu a to sice adresu našeho předsedy Poldíka Černého. Kdo z vás jet nechce, tak ať minimálně přiložené letáky pošle dál, někde je vylepí, prostě nám udělejte trochu reklamu. Díky! Další důležitá věc!!!! Kdo z vás chce jet na druhou etapu jako pomocný stanový vedoucí – tedy tzv. „Helfer“, nechtě se urychleně ozve právě Poldíkovi a nebo mně. Jedná se o takový předstupeň vedoucování, kdo z vás o tom uvažuje, a umí alespoň trochu komunikativně německy, nechtě se ozve. Helfer, je pomocný vedoucí, spí s dětmi ve stanu, stará se o ně, společně s vedoucími se podílí na programu, ovšem – abychom případně uklidnili pány rodiče, stanový vedoucí je opravdu jen pomocný, tudíž na něm nevisí břímě odpovědnosti apod. Prostě stanový vedoucí pomáhá, ale jako plnohodnotná součást týmu vedoucích. Kromě němčiny se můžete přiučit leccčemu novému, proniknete do taje „táborové kuchyně“! Kdo je tedy starý tak těch 15 a více, ať se hlásí! Co vy, moji loňští jedničkáři? Nenašel by se mezi vámi někdo, kdo by to chtěl zkusit? Nebo teď vy starší z Vlaštky? Jani, Martino, Martine? Ozvěte se co nejdříve, asi nejlépe mailem – leocerny@centrum.cz, nebo popřípadě na moji adresu – madleska@hotmail.com.

Sojčí Bulvár

Díky, díky! Jenom díky vám a vašim kladným ohlasům na starou rubriku sojka nadivoko vznikla tahle zbrusu nová, která si vezme to nejlepší z té staré a to špatný tam nechá! Ve starších číslech sem dost často jenom tak chodil kolem horký kaše, dost často sem si říkal: „To je příliš ostrý, to tam nedám.“ Tak na něco podobného už můžete klidně zapomenout, neznám slitování, sem neúplatnej, na tomhle místě, jak tu sedím vám přísahám, že Lukášův Sojka – bulvár vám prozradí na vaše kámoše takový pecky, že nebudete věřit svým očím! (Současně s touto přísahou začínám pravidelně chodit do fitka, připevňuji na strop v pokoji boxovací pytel a začínám žrát syrový maso. Myslim, že se mi to bude hodit.. Soupeře není radno podceňovat!) Samozřejmě, že bych byl strašně rád, kdybych v týhle válce nebyl sám a věřím vám, že mě v tom nenecháte. Předvedte se, vycajchnujte se, zkrátka ukažte, jaký jste kamarádi a prá skněte mi někdy někoho! Tady je ten můj kratší mail (aby se lepčí pamatoval): lukas.kadlecek@polabi.celakovice.cz Slibuju, že pokud si to budete přát, tak vás jako zdroj nikde neuvedu.. Tak doufám, že sem vám navrtal brouka! Ta autoškola! To je ale secsakramentsky vděčný téma! A víte, kdo se v ní potí tentokrát? Asi byste neuhádli! Samotná Magdaléna! Ale nebojte se, voni jí hned tak na silnici nepustěj. Zatím „jezdí na trenážeru“ a údajně je to velká legrace. Hlavně když se otáčí za těma virtuálníma fešákama, co tam choděj po chodníku, tak ty střety tolik nebolej. Taky si říkáte, co jí to vlastně vůbec popadlo, na

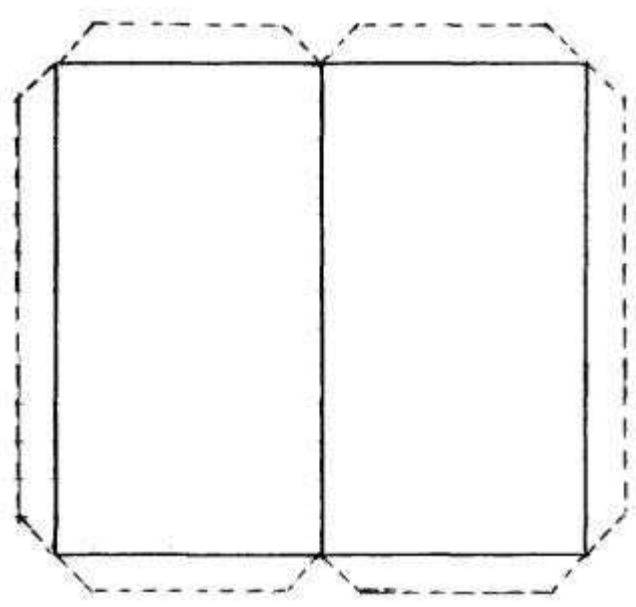
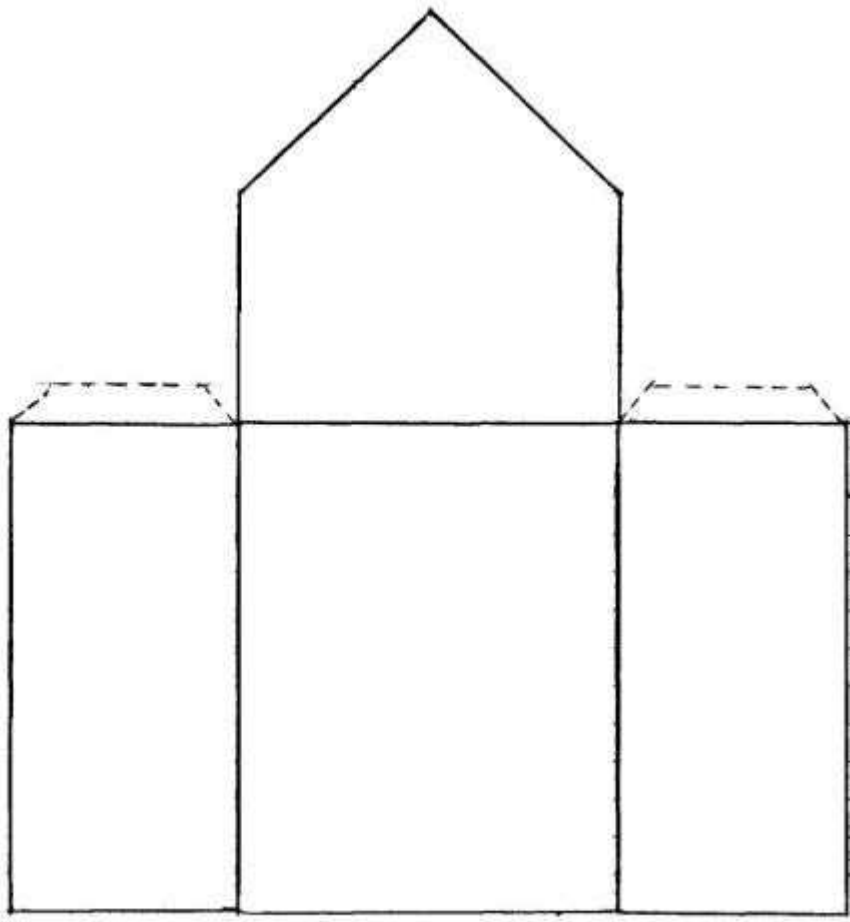
starý kolena se ještě učit jezdit automobilem? Tak to se ovšem podržte! Má totiž slíbený fungl nový fáro od svýho snoubence. A to už je nějaká motivace! Pak sem taky slyšel cosi o slastném životě v Českých Budějovicích. Pokud to nevíte, tak právě tam chodí spolu do školy hned dvě aktivní sojky – Špigy řečený Špivi a Zuzka řečená Cucka. A hlavně ten prvně jmenovaný si to tam náležitě vychutnává. Děvčata se tam o něj totiž prý doslova perou! Když jde Špigy k muzice anebo do baru, řekne holkám a rázem jich jde 16!! Uff!! Chce to výdrž, Špigy se musí otáčet. Ale věří, že když děláte věci pořádně, holky to ocení! :)) Tak jo, dejme tomu, že pro premiérový číslo by to stačilo. Ještě ale sem si pro vás schoval na závěr jeden slovenskej vykutálenej..: Príde policajt do drogérie:"Deodorant proti poteniu." "Aký? Gulkový ?" "Nie! Pod pazuchy." loučí se Lukáš

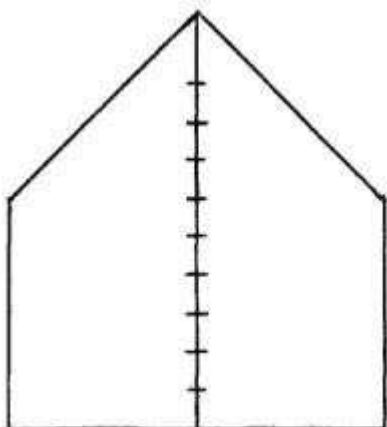

Špigihov kutilský koutek

Dobrý den, milé děti. Tak jsem zase tu. A se mnou přichází kopa zábavy a radosti z kreativní činnosti. Ano, je tomu tak. Znovu si budete moci se mnou něco parádního vytvořit, tzv. „vykutit“, nebo také pro fajnšmekry – „vybastlit“. A dnes to nebude jen tak něco. Bude to totiž věc úplně nečekaná, nevídaná, neslýchaná věc, která vás určitě dostane. Všichni, kteří náš časopis čtete (doufám, že ho čtete !!) jistě zbystříte, když vám skrz ouška proklouzne slovo „Gaisthal“. No ? Už reagujete ? No jistěěěěěěěě !!! Tak dnes, díky mně, budete mít možnost na Gaisthal zavzpomínat a sami si zkusit ten váš oblíbený tábor postavit. Stačí jen vzít nůžky, lepidlo, špejli a kopírku a je to !! Návod k postavení vašeho stanového tábora je jednoduchý. Nejprve si vystřihněte stan podle předlohy, hezky si ho složte (jak ho složíte nechávám zcela na vás !! – víru fantazie se meze nekladou) a slepte lepidlem (vhodná je např. bílá lepící pasta, kanagon(m), hercules apod.). Pokud chcete stanů víc, stačí jen použít kopírku a stany si rozmnožit. Pro ty, kteří chtějí navodit pořádný gaisthalský feeling, jsem připravil ještě jednu parádičku... Můžete si totiž pomocí špejle vytvořit vlajky z Mädchenlagerhofu. To jste ale opravdu nečekali, že ! To jsem vás dostal, že ! Potom si všechno vezměte do vašeho chlebníku a postavte si váš tábor venku na mezi !!!! Táááákže, jdeme na to !

Předsedův sloupek

Drazí, opět tu máme máj, lásky čas, a s ním tradičně i nový Zobák. Tentokráte by to měl být nový nový Zobák, to jest dle ohlášení částečně obměněné a současně staronové redakční rady Zobák v novém hávu, a to se vším všudy. Ani já v době, kdy píšu tento svůj příspěvek, nevím, jak ten háv bude vypadat a upřímně řečeno jsem na něj pěkně zvědav a nabuzen. Co se mi podařilo svými špiónskými kanály vyzjistit, tak to je akorát to, že snad guláš (a to ani nevím, jestli se nadále bude tak jmenovat) dostane své čestnější místo někde na konci. Nové řazení článků a příspěvků je tak zřejmě stanoveno na základě provedeného výzkumu mezi čtenáři podle jejich čtivosti, zábavnosti a atraktivity, a tak není divu... Ale to nevadí. O důvodech změn v Zobáku je jistě hned na několika místech popsáno dost a dost, a tak se k tomu již nebudu více připojovat, ale chtěl bych toho využít k zamyšlení se nad současnými a budoucími hlavně personálními

změnami v Sojce a jejich akcích obecně. Myslím, že to není poprvé, ani naposled, co se tohoto tématu dotýkám, ale právě to je pro mě osobně v tomto období takové ožehavé a aktuální. Postupně totiž pomalu, ale jistě dochází a docházejí i bude k výměně stráží, a to prakticky na všech možných úrovních, postech, akcích. Obdobně to ostatně toho času funguje i v naší partnerské SdJ (i když tam to všechno funguje vůbec troš ku jinak než u nás). Jde o to, že týmy tahounů na všech akcích jsou několik posledních let prakticky neměnné, což na jedné straně vede k tomu, že všechno šlape víceméně bez problémů a v pohodě, všichni už vědí, kam se mají postavit a co je třeba, vědí přesně, co můžou od druhého čekat, všechno potřebné se za pět minut „vysype“ z rukávu, přča je k popukání a z p úvodně pracovních vztahů se vytvořily krásné vztahy přátelské až kamarádké, no prostě bomba. Na straně druhé se takto plno věcí stává automatickými, rutinními, pomalu ale jistě se ztrácí takové to prvotní nadšení a spontánnost, postupně taky mizí originální nápady a ostražitost, prostě klasický stereotyp. Několikrát hodněkrát za sebou je prostě těžké až nadlidské udržet stejně vysokou ne-li vyšší úroveň a nasazení. Je to přirozené a lidské, vím o čem mluvím, vidím to občas i u sebe, proč si to nepřiznat. V tomhle tempu se to prostě nedá táhnout 10 a více let nepřetržitě po sobě, u každého se za roky změni i osobní situace a podmínky, člověku léta přibývají, ze svobodomyšlného a volného studentika vyrostete zaneprá zdněný, odpovědný a „důležitý“ zaměstnanec či podnikatel, člověk se různě postěhuje, požení a pousazuje, přicházejí děti, vnuci, pravnuci... prostě klasika. A v těchto obměněným podmí nkách pak občas člověk ne že by nechtěl, ale prostě nemůže. Pak si dá buď jen pauzu, po které se celý nažhavený vrátí zpět do víru dění, nebo toho v aktivní podobě nechá úplně, srdcem a hlavou však zůstává „IN“. K těmhle lidem prosím buďme shovívaví a chápaví, v žádném případě je nikterak neodsuzujeme! Je jen dobře, že pak přicházejí, ať už nějak zevnitř či úplně zvenčí, noví a noví bojovníci s novými nápady a podněty, novým nasazením a novou motivací. Za a) plynule nahradí ty „odškodčivší“ či „přestaňšivší“, za b) můžou dost pomoci těm „zůstaňšivším“, nastartovat je a znovu je namotivovat a v neposlední řadě za c) z nich postupně dorostou ti, které právě zastoupili či vystřídali. Hrozně důležité ale u tohoto procesu je, aby ti „staří pardálové“ ty nové duše přijali mezi sebe, aby jen nevzpomínali na „staré dobré časy“ ve „starém dobrém neměnném týmu“, aby si uvědomili, že to v první řadě není zábava a přča pro ně, ale že jde o fungování akce a vůbec organizace samotné. U tohoto by si měli uvědomit, že i oni sami byli v pozici těch nováčků a vzpomenout, že jestli se k nim někdo ze „stařešinů“ choval právě takhle, jak jim to bylo nepříjemné... Kdo to nepochopí ani časem, tak ten nepochopil samotný smysl fungování nejen Sojky, ale vůbec věcí a činností fungujících na principu dobrovolnosti a neziskovosti, kdy se na prvním místě jedná o poslání. V rámci toho poslání je potřeba zažít tu přču a zábavu a přátelství a kamarádství, o tym žádná, to je jasnáčka, ale ty priority aspoň já osobně vidím takhle. Kdyby se to nějak přehodilo, tak Sojka by už myslím v budoucnu moc dlouho nefungovala... To ale nechci strašit, jen bych byl rád, kdyby nad tím každý dotčený popřemýšlel. Po letošních velikonočních Plasech se milovými kroky blíží naše milovaná „géčka“ neboli Gaisthaly, kde se s plno z vás, doufám, osobně setkám. Nevím jak vy, ale já se už moc těším, to místo prostě miluju! Tak zatím a mějte se, jak nejlíp chcete. váš Leo Poldík Černý

TOMÁŠŮV DEN DEBIL Nikdy nezapomenu na den, kdy začínal 38. filmový festival v Karlových Varech. Z hlediska intenzity zážitků a skutečností, které se tehdy odehrály, je to vskutku den, který mi ještě teď leží v hlavě a jen tak na něj nezapomenu. Přijelo tehdy mnoho mých kamarádů ze všech koutů naší republiky. Den jsem měl naplánovaný už dopředu a těšil se, jak si ho užiji. Měli jsme ráno vyřídít běžnou práci, nějaké nakupování zboží do obchodu, několik provozních věcí na našich hospodách. Odpoledne jsme se chtěli jít podívat na slavnostní zahájení festivalu a večer na pěkný film do kina.

Potom jít s přáteli posedět u dobrého pití. Probudil jsem se, podle pohledu z okna, do příjemného rána a připravoval si věci do práce. Jel jsem s kámoškou a mojí maminkou ráno do práce přes Karlovy Vary na Vřesovou a tehdy se začali okolnosti podivně vyvíjet... Vezměte si, kolikrát vidíte na silnici přejeté zvíře. Je to nepříjemné, ale stává se to. Není to ale tak moc ke koukání. My jsme to ráno viděli na silnici hned tři přejetá zvířata. Mamka začala ještě k tomu vyprávět svůj sen: „Dneska v noci se mi zdálo, že tvýho bráchu operovali na rakovinu a že tu operaci nepřežil. Vůbec jsem nemohla spát, bylo to hrozný...“. Po rutině v obchodě na Vřesové jsem přijel do Sokolova. Se svou dívkou jsme měli nakoupit do naší hospody nějaké nápoje. Po odvozu zálohovaných lahví jsme tam přivezli nové zboží. Servírka nás uvítala se slovy: „Jarda právě umřel. Teď je to patnáct minut, dostal infarkt za hospodou u večerky“. Cože??? Koukal jsem na ní jako blázen. Vždyť jsem s Jardu předevčírem mluvil. Asi pětapadesátiletý manžel naší servírky Blanky, která dělá na protisměně. V hospodě jí často pomáhal. Patřil mezi „štamgasty“ a znal jsem ho už dlouho. On že by měl být mrtvý? Vyběhli jsme Jarkou z hospody směrem k večerce. Stálo tam policejní auto a kolem postával houf zvědavců. Než jsem se nadál, stál jsem 10 metrů od mrtvoly. Zmodralé tělo s krvavou ránou na čele leželo pod schody k večerce. Dostal infarkt a ještě k tomu spadl ze schodů. Nikdy jsem mrtvého člověka neviděl a nebyl to hezký pohled. Jarce se z toho udělalo zle. Jeli jsme potom k Blance domů. Chtěl jsem vědět, jestli je v pořádku a něco nepotř ebuje. Pokud má problémy a nebude chodit do práce, je to i můj problém. Otevřela nám a s brekotem se mi vrhla do náruče. Byla úplně na dně. Nebyla schopna se sama napít, zatelefonovat, něco udělat, mluvila z cesty. Zkrátka žena, která ztratila manžela po třiceti letech společného života. Jen tak šel nakoupit a už se nikdy nevrátí. Paradoxně - v ledničce měli maso, co měl uvařit k večeři a na stole byly jeho věci, co jí dovezli policisté. Museli jsme počkat až přijde někdo z rodiny. Ale ona nebyla schopná souvisle mluvit, nebo někomu zavolat, protože byla v šoku. Našel jsem v jejím mobilu číslo na jejího syna vytočil ho. V ten okamžik jsem si uvědomil, že mu musím sdělit, že jeho táta umřel. Vůbec jsem nevěděl, co mám říct. Nemohl tomu uvěřit, ale řekl, že hned přijede. Vtom mi zazvonil telefon. Volal tá ta. Oznamil mi, že se z bráchou ošklivě vybourali. Na mostě do nich narazilo auto s propan -butanovými

lahvemi. Nic vážného se jim nestalo, ale měli obrovské štěstí. Auto bylo totálně zničené. Myslel jsem že se mi to zdá, stojím v bytě s nervově zhroucenou, čerstvou vdovou a málem jsem ještě přišel o půlku rodiny. Zahájení festivalu jsem už samozřejmě nestihl, film večer se mi nelíbil, klasická americká volovina. Takže zase špatně a když jsem jel po kině domů a zastavil se náhodou v naší hospodě na

kontrolu, zjistil jsem, že servírka co měla ten den službu, hrála výherní automaty a tak jsem musel udělat soupis zboží a vyúčtování. Dělal jsem to do půl třetí do rána a zjistil jsem, že nám zpronevěřila devět tisíc korun. Cestou zpátky mě ještě zastavili policisté a zaplatil jsem pokutu za nepřipnutý bezpečnostní pás. Tolik špatného v jednom dni se mne ještě nikdy nedotklo a opravdu není nic příjemného si takový den prožít. Byl to fakt DEN DEBIL.

Sojčí MOUDROSTI

Milé SOJKY, rozhodla jsem se přispívat svými moudrostmi do zobáku. Věřte nebo ne, nabyla jsem je velmi těžce a někdy to docela i bolelo, tak si toho važte. Jasný JOOOooo!!!! Říká se, že se člověk chybami učí, ale já bohužel tu chybu musím udělat alespoň 3x, než se z ní poučím. Nejprve asi chcete vědět, kdo vymyslel tento skvělý název. No přeci já (komu se nelíbí, má smůlu). Náhodou je to nejmodřejší a nejmoudřejší název jako je pírkó a sojka sama. Dala jsem si předsevzetí, že si z mého článku něco

odnesete. Povyprávím vám můj příběh a pak z toho vyvodím radu. Bohužel ještě jednu nepříjemnou věc. Než začnete číst, musíte podepsat tento slib:

Já se zavazuji k mlčenlivosti až do konce života a přísahám, že nebudu dále rozšiřovat to, co se zde dozvím. DNE 2003 v
PODPIS

Tak a teď k tomu, co ode mne asi většina z vás očekává - nějakou tu radu. Stalo se to už dávno (no vlastně to tak dávno nebylo, zas tak stará nejsem). Datoval se rok 1996 a slečna Zuzana měla konečně vysněné rande s jedním Honzíkem z gymplu. I když venku padal sníh, rozhodli jsme se, že půjdeme k řece. (Kdo od toho čeká nějaké sprostárničky, tak ať přestane číst, k ničemu nedojde) A jak to tak v zimě bývá, nějak rychle se setmělo a nešlo vidět na deset kroků. Snížek tak hezky poletoval a my jsme se smáli a škádli, až jsem to nevydržela a začala jsem vyhrožovat, že po svém milém Jeníkovi hodím kámen. Samozřejmě mi to nevěřil, jsem přeci jemná a slušná dívka. Shýbla jsem se pro nejbližší kámen, už jsem ho držela v ruce a abych vypadala věrohodněji, přidala jsem k tomu ještě výhrůžnou grimasu, které řekla: „Tak a teď jsem nad tebou vyžrála, ho ho ho!!!“ Ale nechápu, proč chlap chce mít vždy poslední slovo: „Zuzy, jsi si jistá, že držíš v ruce kámen?“ Najednou jsem si uvědomila, že tvrdost kamene neodpovídá a že to bude asi
.(ne ne ne to se musí stát zrovna mě!!) Samozřejmě že nějaký koník tam nechal pro mě vzkaz. Buďme silní a přiznejme si to nahlas: Držela jsem v ruce koňskou koblihu. Rychle jsem ji odhodila a přesvědčovala jsem svého pána NEJ, že to byl kámen. Když viděl (i v té tmě), že můj obličej má barvu rajčete a zoufalství v očích, uznal možnou pravděpodobnost kamene. Uf, ale dalo mi to práci. Vyplyvající rada z toho je: ZAPÍRAT ZAPÍRAT A ZAPÍRAT!!!!!! Ale pozor. Ne lhát!!!! Lhát a zapírat je něco jiného. Moje milé sojky, připomínky a dotazy mi pošlete na moji adresu: zuzulajda@seznam.cz Mějte se hezky a už se těšte na moji další radu do života. Papa vaše usměvavá Zůza.

Milé Sojky a (zatím) neSojky, zdravím vás všechny prostřednictvím své nové zobáčí rubriky. Její obsah zatím není úplně jednoznačně určen a bude chvíli trvat, než získá svou pravou a typickou podobu. Tentokrát vám nabízím malé vypravování, kde uvidíte, že i ti, co už účastnickým létům odrostli, se mohou dostat do situace podobné „Geländespiel“ či dokonce noční zkoušce odvahy. Takže dost řečí a tady to je, voilà.....
ČARODĚJNICE V Č ELÁKOVICÍCH aneb BLAIRWITCH

2003 Jak jistě všichni víte, poslední dubnový den je spojen s rituálem pálení čarodějnic. My s Kristinou alias Kristilinou, vám všem jistě dobře známou z Plas či loňského Gaisthalu Junior, jsme se rozhodli, že se vydáme slavit do Čelákovic, jednoho z veledůležitých sojčích hnízd kousek od Prahy. Pořád jsme ale váhali, zda opravdu jet nebo ne, a poté, co nám Lukáš po telefonu málem vynadal za plánovanou neúčast, jsme se rozhodli, že přece jen dorazíme. Ale s tím, že nikomu naschvál nic neřekneme, a náš příjezd tudíž bude nečekaným překvapením. A tak jsme sbalili svých pár švestek a kolem deváté hodiny večerní odjeli z pražského „Hlav áku“ směr Čelákovice. Po příjezdu na čelákovické nádraží jsme neměli ani ponětí, jak se na místo konání dostaneme. Snažili jsme se proto volat Lukymu, Špigimu, Michimu – ale ejhle, nikdo z nich nám telefon nebral. Rozhodli jsme se tudíž vydat se na cestu na vlastní pěst. U večerky jsme narazili na jakéhosi zástupce čelákovické mládeže, kterýžto nám aspoň částečně poradil, jak se na místo dostaneme. Bylo to skoro jako „Schatzsuche“ neboli hledání pokladu v závěrečné fázi Geländespiel. Naše indicie zněly: „směr západ – motorákem jet 1 zastávku – směr dolů – vila v parku“. Jak vidíte, nedostali jsme zrovna ty nejšťavnatější rady, jako ty nejlepší ze skupin při Gelände. Podařilo se nám tedy dostat se do vlaku a vydat se na dobrodružnou cestu do neznáma. To jsme ale ještě netušili, co nás čeká. Byla tma jako v pytli a protože vlak najednou zastavil, usoudili jsme, že jsme na „Čelákovice zastávka“, tedy tam, kde máme vystupovat. Venku nebylo kromě silnice a pár domů v dá li nic. Vzhledem k tomu, že Čelákovice jsou celé „placka“, tedy leží na rovině, poskytnutou indicii znějící „směr dolů“ jsme si doopravdy nedokázali vysvětlit. Bohudík jsme narazili na dalšího obyvatele Čelákovic, který však moc netušil, kam asi tak můžeme mít namířeno. Jenže to jsme nevěděli ani my. Málem by nás byl poslal na Malvíny, ale toho jsme nakonec byli už etřeni. Místo toho nám poradil jakousi zapeklitou cestu vedoucí k zadnímu vchodu k místu, kde se čarodějnice doopravdy konaly – „po silnici doleva, doprava, doleva, pak kolem garází, zahrádkářské kolonie, a doprava kolem řeky“. Jak jednoduché, co říkáte? Po nejednoduchém hledání cesty jsme sice dospěli až k řece, ale dál už jsme netušili kudy kam. Strach nám taky nahnala ona zahrádkářská kolonie, která ve tmě vypadala spíš jako hřbitov! Ocitli jsme se uprostřed pole mimo civilizaci, pod námi byl příkrý sráz zarostlý stromy a keři vedoucí k řece nebo spíš k rašeliništi, a tam jsme se ve tmě neodvažovali. Pájovy poStřehy Marně jsme bloudili v poli a naslouchali, jestli nezáslechneme odněkud hlasy lidí. Ty jsme sice slyšeli, ale snad úplně ze všech stran, a to z pěkné dálky. Začí nali jsme propadat beznaději: bylo už skoro deset večer a my jsme nehodlali strávit letošní čarodějnice na poli se siluetami středočeských továren v dáli. Naše oblečení už bylo taky poněkud ušmudlané. Vypadalo to dokonce, že začne bouřka. Na botách jsme měli nabalené doslova hroudy zeminy z pole a nemohli skoro chodit. Telefon nám pořád nikdo nebral. Co

s n áma bude? Po dalších minutách beznadějného hledání cesty jsme narazili na jakýsi záhadný srub, ležící hluboko ve stráni ukrytý při pohledu shora košatými korunami stromů a zahalen pod rouškou tmy. Zdálo se nám, že na střeše leží dvě osoby; ty se však nehýbaly – to doopravdy nevěštilo nic dobrého. Přesto jsme se vydali na náročný sestup příkrou stání ke srubu a hledali nějakého dobrodince, který by nám pomohl. A měli jsme štěstí – osoba, jež se nám, neznámým nočním návštěvníkům, vydala vstříc, nám další cestu k té záhadné „vile“, která jakoby jen kvůli nám vymizela z tohoto světa, názorně ukázala a téměř nás dovedla na místo. Ale my si ještě tak jistí nebyli. Co když je to nějaká úplně jiná akce s neznámými lidmi? Jaký bude náš osud potom? Váhavě jsme přesto vstoupili do zahrady. V dálce jsme matně viděli oheň, neznámé lidi... Najednou jsme ale uslyšeli Stuchlův a Špigihův hlas a vše bylo jasné. Teď konečně jsme si s Kristinou mohli oddychnout. Zato jim dalo práci pochopit, jak jsme se tu zničehonic ocitli. Za chvíli se objevil i Luky a koukal na nás, jako bychom spadli z nebe. Je přece jasné, že kdo cestu sem nezná, nedostane se sem. Ale nám se to podařilo – nebylo to jednoduché, ale přece. Pokořili jsme Čelákovice! Zbytek večera a noci uběhl ve výborné náladě. Vše se vysvětlilo – telefony nechali někteří doma či v autech a jiní je odložili do svých batohů, odkud zvonění slyšet nebylo. Kromě dalších nám známých tváří z Čelákovic (Michi, Chmela) jsme se tu setkali dokonce i se Zuzkou, která studuje v dalekých Českých Budějovicích, a oslavili tak konečně poslední dubnový den. Další den dopoledne jsme to ještě navrch doplnili sledováním videí ze Sojkaplesů u Špigihova doma. To vám ale bylo něco! Jednou se na to snad taky společně podíváme. Ale to si budeme muset počkat na některý z Gaisthalů či na příští Plasy. Už se těším, až se tam setkáme! Mějte se a „bis bald“ v Gaisthalu! Váš Pája / Pájino

Všechno se snědlo, ale co z toho se strávilo...?

O plese se moc rozepisovat nebudu, protože to tu za mě učinila Kristínka, holka ušatá. Jen můj postřeh byl, že moc Sojek se neslétlo, tedy příští rok bychom vás očekávali vícero... Jinak to bylo fajn, kdo mohl, ten křepčil, kdo měl zlomenou nohu jako já, ten jen seděl a koukal... Co se dá dělat! Příští rok to hodlám vytáčet o sto šest. Ale teď už slíbený článku: Zdravím všechny opeřené sojkadamy a sojkapány! Jakpakže se nám vydařil náš poslední už 7. Ročník Sojčího plesu? Pro ty trochu zapomnětlivější pár informací pro připomenutí... Ples se konal 8. února 2003 již tradičně v kulturáku v Čelákovících a členové i nečlenové se o jeho konání mohli dozvědět z našeho oblíbeného Zobáku J, z rozeslaných pozvánek a nebo třeba od sojkamarádů. Celé plesání se neslo v duchu motto: „Jen opeřené sojky mohou létat!“, takže jakousi neoficiální vstupenkou bylo libovolné ptačí opeření aneb „bez pířka ani ránu“ a navíc „dobrá hospodyňka i pro pířko přes plot skočí“... Za kostýmy musíme všechny pochválit, protože různých boá, indiánských čelenek a vůbec ptačích masek bylo k vidění ažaž! Z toho máme moc velkou radost! J Hned po příchodu na ples čekalo návštěvníky malé sojprekvapení v podobě welcomedrinku, což myslím určitě potěší J. Celý program byl zahájen o chvíli později – čekalo se ještě na poslední opozdilce. Na úvod nám zatančila (předtančila) čelákovická baletní skupina, jejíž vystoupení mělo veliký úspěch – šikovným baletkám se záhy podařilo rozproudit zábavu v sále J. Mezitím už začalo prodávání lístků do tomboly, o což se, mimo jiné, postarali i Jakub s Pájínem, který se nám zrovna vrátil z Ameriky! (Teďka jeden malý drbík – Jakuba prodávání tomboly tak zmohlo, že když jsme ho potom hledali, tak jsme zjistili, že spí na záchodě! J No nic, jenom doufám, že jsem ho moc nenaštvala J). Jinak v tombole se samo sebou soutěžilo o hodnotné ceny. O

pozdvížení se postaral jeden z p řítomných, který se jakožto majitel hotelu na Kypru úplně neočekávaně na poslední chvíli rozhodl věnovat první cenu v podobě týdenního pobytu pro dva v jeho hotelu! Takže v sále už se vesele plesalo když hlavní moderátoři večera – Poldík s Můňou uvedli taneční sojtěž. Ze začátku se přítomní trošku styděli zúčastnit, ale nakonec se dobrovolníci přecejenom našli a vlnili se do rytmů písně “Sojka neuletí!” J. Následovala op ět volná zábava a k tanci i k poskoku nám známé songy hrála kapela Dekameron. (Kdo si ale moc tance neužil byla Madleska bez leska, která měla na noze sádru – holt život není péříč ko...J) Komu se nechtělo vlnit do rytmu hudby byl k dispozici bar, kde bylo k mání jak pitivo, tak mimochodem i výborné klobásy a nejenom to! J Kdo se už po skon čení plesu cítil společensky unaven, měl zajištěno ubytování v “lepším” nebo v místní tě locvičně ve spacáku, což nebylo vůbec špatné, jenom ráno – už kolem deváté hodiny tam př iskotačilo asi deset dětí hrát tenis, což náš spánek dost rázně přerušilo - ovšem nevadí, protože “ranní ptáče dál doskáče!” J. Myslím ale že ani děti z nás neměli moc velkou radost. Vypadali, že se maličko bojí, jak jsme se postupně celí zničení vynořovali ze spacáků J. Jediné co by se dalo plesu vytknout, byl nízký počet účastníků. Bylo to z velké části dáno tím, že se právě v kulturním domě v Čelákovících konal večer předtím také ples a ne každý má pochopitelně náladu a hlavně výdrž plesat hnedle dva dny po sobě, což teď už víme a příští rok to určitě napravíme. Každopádně se ale ples letos opravdu vydařil, ale pozor, abychom se “nechlubili cizím peřím!” – takže “klobouk s p érem dolů před čelákovickou sekci” a Plesu zdar!

Plasy aneb Vlaštovka 2003 Má to vůbec cenu, zase se chválit? Věřím, že i ti z vás, kdo s námi nebyli věří, že se nám všem povedla zase velká taškařice, že jsme si ten velikonoční týden patřičně užili, že jsme se opět něco nového dozvěděli a hlavně, jsme se ani chvilinku nenudili. Letošní tábor byl ve znamení Gulliverových cest. Každý den k nám tento odvážný dobrodruh přicházel se svými historkami z ostrovů Liliputů, obrů, bláznivých Lapuťanů apod. Následovně nechybí zprávy vás všech, co jste s námi byli, tedy – abych byla přesnější – ně které zprávy chybí, protože mi je nikdo nedal, že... L Kromě toho se můžete pobavit básničkami, které účastníci složili pro své oblíbené vedoucí, některé jsou obzvláště vypečené a č lověk se dozví věci, to vám teda povím... Tak ale teď už se do toho pustíme, berte to s rezervou, naši táborníci bývají většinou kritičtí, ale celkově se jim s námi líbí!!! (Alespoň doufáme.)

Pondělí: Dnešek se velmi vydařil. Celý den sice foukal vítr, ale ten byl při horkém sluníčku malým, příjemným osvěžením. Dopoledne jsme se seznámili s Gulliverem, kterého našli a svázali Liliputi. Abychom ho vysvobodili, museli jsme plnit úkoly.

Všechny byly těžké, ale ne nespílitelné. Asi nejtěžší byl Hanibal, kterého se nikomu nepodařilo vystrnadit z jeho mini arény. Byli jsme svázáni po dvou za ruku a každému ještě svázali nohy. Nedalo se v tom chodit a tak jsme museli skákat. Což ovšem chtělo trochu vytrvalosti. Všechny dvojice se velmi snažili a proto byly velmi vyrovnané. Po obědním volnu jsme pokračovali v hrách. Tentokrát jsme byli rozděleni do 3 – 4 členných družstev a chodili jsme po stanovištích. Úkoly byly jak na fyziku, tak na přesnost, ale i na paměť. Všichni byli velmi znavení a tak se asi v polovině malá svačinka hodila. Dneska jsme jak hráli hry a soutěžili, tak jsme měli dostatečně volno. Volno jsme využívali různě – někdo šel nakupovat do města, někdo odpočíval a někdo hrál hry nebo se dokonce i učil.

Pondělí: V pondělí se běžel liliputánský běh. Byla to švanda. Jenom, že ty provazy řezaly do nohou. Já jsem běžel s Martinou. S Martinou se mi to líbilo, protože nám to šlo. Po poledním klidu bylo pokračování her. Např. běhání s deštníkem, skákání s míčem mezi nohama do schodů apod. Večer se hrálo bingo. Bingo je hra s čísly. Nejvíce vyhrávali vedoucí (to nás dost štvalo). Tento den se mi líbil, protože tam bylo dost her a jiné švandy.

Úterý: Já, slavný kronikář David Šimek, jsem ztroskotal u jednoho pustého ostrova jménem PLASY. Když jsem prohledával ostrov, nikde nikdo. Chtěl jsem tedy najít něco k jídlu. Najednou jsem uviděl prazvláštní bytosti. Seděli tam v kruhu a povídali si o své historii. Musím se přiznat, že to bylo nudné, taková nepovinná povinnost. Ovšem potom začali tancovat, zpívat a učit se německy. Nejvíce mě zaujalo tancování. Opět mě přepadl hlad. Když jsem se vrátil, už hráli jakousi zábavnou hru. Hledali totiž papírky s čísly, na kterých byly otázky. Zábavné, ale ke konci, když někteří nemohli najít určitá čísla, je to přestalo bavit. Večer museli zabavit obry, nebo by je rozdupali svými hnáty. Byl to akční večer. Museli jsme například přinést ručník, nebo přinést věci od písmene K apod. To byl nejlepší program z celého dne. Teď jsem na dal ší cestě. Někdy se Vám zase ozvu...Davča

Úterý: Ráno jsme měli jako obvykle snídani. Byla dobrá. Po snídani jsme si sedli na verandu a Tomáš s Alexem (hlavní vedoucí) nám pověděli o činnosti, základech a historii spolku Sojka. Potom jsme se rozdělili na tři skupiny. Jedna skupina šla zpívat, druhá tancovat a třetí se učila němčinu. Pak jsme šli na oběd. Po obědě byla další hra. Tentokrát taková, že jsme se rozdělili na skupiny a vedoucí měli u sebe hrací plán, figurky a kostku a každá skupina si musela hodit a to číslo, na které posunula figurku, museli hledat. Čísla byla na kartičkách a z druhé strany na nich byly úkoly, které musíme splnit. Pak byla svačina. Rohlík a pomeranč. Po svačině jsme šli hrát hru, která nese název „hututututu“. Pak jsme hráli hru, která nevím, jak se jmenuje, ale byla to dobrá hra. Potom jsme měli chvíli volno a pak byla večeře. V osm večer začaly další hry v jídelně. např. s mincí, kartou, pak jsme měli cosi donášet. Až tohle všechno skončilo, tak jsme šli do postýlek. Iva

Středa: Počasí bylo ten den super. Hry mě ale moc nebavily. Bylo na tom blbý, že se ně který hry nedohrály dokonce kvůli 7 minutám. Záživný hry byly vybíka a volejbal, ušel fotbal a dráha, nebavil mě hokej. Jinak jsou dobrý hry a je to tady supr! Janička

Čtvrtek: Ráno jsme se probudili a utíkali na snídani. Plni očekávání se svačinou v baťůžku, jsme si sedli do autobusu. A to jsme ještě netušili, že se výlet tak vydaří. Naše cesta směřovala do plzeňského pivovaru, bylo to zajímavé, ale dlouhé. Rozchod v Plzni byl krátký, ale fajn. Naše další zastávka byla ZOO. Měli tam krásná zvířata a perfektně promyšlenou soutěž. Večer následovala diskotéka. Písně by měli vybírat raději vedoucí. Celý den jsme si užili a za to vděčíme vám!Peťula

Pátek: Dnes byl krásný den. Výlet byl docela dlouhý a náročný. Cesta byla špatně fáborkovaná. Proto jsme se ztratili. Riskuj bylo napínavé a zábavné. Večer byla zima. Pršelo!!!Vojta

Pátek: Ráno po snídani jsme si měli vyrobit toulec, 10 šípů, kroniku a vlajku. Na důkaz Gulliverových povídek. Vyrázili jsme ve 13h. Když jsme se vrátili, byli jsme ztahaný jako koně. Večer bylo riskuj, bylo to velmi zábavné a těžké. Ondra

Sobota: Tento den se mi moc líbil. Začal jako každý jiný – budíček a pak snídane. Po ní jsme se začali připravovat na večerní program Miss a Missák Vlaštovka 2003. Byli jsme rozděleni do párů a v nich jsme se měli připravit na určité disciplíny. Po této přípravě nás sledoval oběd. Po vydatném jídle jsme přešli na něco úplně jiného, pletení pomlázek - mrskaček a malování vajíček. Jak jsme dokončili tuto namáhavou práci, šli jsme na večeři. Když jsme se najedli, dodělali jsme poslední úpravy na Miss a Missáka a „Hrrrr“ na to! Když jsme skončili, šli jsme samozřejmě spát. A to je vše. Alles Gute. Martin

Juliánova sobota: Deň byl celkem dobře, ty pari taky. Ja jsem už na začátku šikal, že jsme prostě nejlepší a že budeme vyhrát to Miss a Missak 2003. To byl supr, protože to byl perfektný program. Die Vorbereitung war auch schön, weil man zusammenarbeiten musste und kreativ sein musste. Die Disziplinen waren auch witzig. Der Tag war gut organisiert und es gab nichts dran auszusetzen. Die Ruten zu machen war Nerven aufreibend, aber wenn man dann bedenkt, in was man damit anstellt, freut man sich wieder. Julian

Neděle: Ahoj, odvážní cestovatelé, opět Vám píši z malého ostrůvku jménem PLASY. Dnes Ti malí človí čci hráli úplně novou hru, kterou jim vymysleli jejich vedoucí. Jmenovala se Mikro-Makro. Opravdu zábavné, v této hře se hlavně muselo taktizovat a přemýšlet. Velice mě hra zaujala. K večeru k nim přišel host, který byl dlouho v blázinci. Jmenoval se Gulliver. Protože si ho všichni moc vážili, tak mu přinesli spousty darů. Po večeři si vzal slovo lilipután a další Gulliverovi přátelé. Byl to nádherný večer, jen mě připadalo, že někteří smutnili, protože byla kratší diskotéka, ale i tak se to všem moc líbilo. Dnes se již vydávám na dalekou cestu. Nashledanou Davča

Ještě několik fotek...

Básničky

Lukyne, ty jsi číslo. Zbožňuji, když z tebe stříká pot, v noci dychtím čuchat vůni tvých bot. Pokaždé, když oběd žvýkáš, z úst ti něco vypadne, pěkně zpátky do talíře mezi jídlo nandané. Ale ty se netrápíš, do posledního drobku to všechno sníš. Miluji tě se vším všudy, nezastavím svoje pudy.

Kristina je pěkná holčička, protože má hnědá očička. Její tváře jsou jak růže, všechno se mnou dělat může. Její ústa jsou tak sladká, její kůže je tak hladká. Kristýnku, Kristýnku, jó tu nám snesl svět, mám radost na ni pohledět.

Sebi

Du bist viele große Man

Du bist unser traume Man

Du bist gute wie Fenster

Du sprache wie Gangster

Verča té to sluší, jako psovi uši.

Umí tančit i si hrát, pomáhat i tancovat.

Moderátorka je skvělá, ani se moc nečervená.

Nejradši však má ten spánek, hopky, šupky do hajánek.

Tomášek je velmi milý, má rád čínský zelí.

Guliver mu velmi sluší, protože má velké uši.

Tomáš to je velký pán, říká, že je korkorán.

Co to je, to on neví, stejně všichni vědí, že on to není..

verliebt – und doch kann ich nicht berühren

verliebt – und doch kann ich nicht deinen Atem spüren

verliebt – und doch kann ich dir nicht in die Augen sehen

verliebt – wann werden wir uns wiedersehen?

Tomáš je naše láska, při obědě tajně mlaská.

Máme ho všichni rádi, jsme jeho kamarádi.

Ich liebe die Liebe, die Liebe liebt mich,

aber die Verča mag mich nicht.

Thomas, warum hast du Schluss gemacht,

was hast du dir eigentlich dabei gedacht?

Jetzt habe ich so viele Schmerzen,
in meinen zerbrochenen Herzen.

Madleska Tvé oči jsou jako studánky,
každý den mně docházejí tvé obálky.

Miluji tě víc a víc,

chtěl bych tě přitisknout na můj líc.

„Já bojím se má milá bojím, každý den u mrtvého stojím“.

I když chci být zase doma, každý tvůj dopis mně sílu dodá.

myslím na tvé krásné tělo, buď u mě má Magdaléno!

Myslím na tvá krásná ňadra, na které tys svůj důraz kladla.

Den co den tu mrtvý leží, všichni se už domů těší.

Z očí tečou slzy mé, každý křičí né, né, né!

Doufám, že mě máš ještě ráda, alespoň jako kamaráda.

Kdyby si mě nechtěla, střílil bych se do těla.

A co dělá ten náš kluk? Roste jako valibuk?

Před rokem byl ještě malý, teď už ho zas kočky balí!

Teď se musím loučit s tebou, usekli mi ruku levou.

Nezapomeň na mě prosím, doteď tvoje gatě nosím.

Du hast schöne blaue Augen

Du hast schöne kleine Ohren

Dein Gesicht ist wunderschön

Du bist kleine, aber schön!

Loučím se za celou redakční radu, která se tentokráte velice zapotila. Když se podíváte na obrázek pod textem, tak tak to zhruba vypadalo. Prosezené hodiny u počítače. Moc děkuji Zorce za obrázky, taktéž všem novým korespondentům a znovu vyzývám vás, čtenáře, pište, přispívejte, na různých neusínejte! Těším se, že vás všechny uvidím v létě v Gaisthalu, ať už jako účastníky, vedoucí, pomocníky či hosty. Ahojky Madleska bez leska